

Arrest

nr. 100 555 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 waarbij geweigerd wordt om een aanvraag tot verlenging van een machtiging tot voorlopig verblijf in te willigen

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat K. BLOMME, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 24 juni 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 augustus 2008 de beslissing waarbij aan verzoekers, op medische gronden, een tijdelijke verblijfsmachtiging werd toegekend.

1.3. Verzoekers dienden op 24 september 2012 een aanvraag in tot verlenging van de eerder toegestane machtiging tot voorlopig verblijf.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 november 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(Decl.: [D.D] [...]

+ *Echtgenote:*

(Decl.: [M.M.] [...]

+ *Kinderen:*

(Decl.: [D.M.] [...]

(Decl.: [D.K.] [...]

(Decl.: [D.T.] [...]

(Decl.: [D.A.] [...]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 24/09/2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 24/06/2008. Dat dit verzoek door onze diensten op 18/08/2008 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Overwegende dat betrokkenen op 24/09/2012 een aanvraag tot verblijfsverlenging aan onze diensten overmaakten. Dat de arts-adviseur het medisch dossier van (Decl.: [D.A.] *evalueerde op 25/10/2012 en concludeerde: (zie gesloten omslag in bijlage):*

‘Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.’

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op hun vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

2.2. Verweerder heeft nagelaten om het administratief dossier neer te leggen binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen na de kennisgeving van het beroep. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de door verzoekers vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij zij kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag niet kan ingewilligd worden omdat de ziekte van verzoeker niet langer zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 25 oktober 2012.

In dit advies wordt geponereerd dat er geen actuele aandoening aan de orde is, die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom [zij] niet zou[den] voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch

tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categori[eë]n van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en concludant niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd [...] naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

3.1.2.1. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Deze bepaling laat verweerder toe een vreemdeling die een ernstig medisch probleem heeft waarvoor geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of het land van verblijf tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

Aan verzoekers werd reeds een verblijfsmachtiging van beperkte duur, op medische gronden, toegestaan. Verzoekers verzochten verweerder om een verlenging van deze verblijfsmachtiging. Verweerder heeft de door verzoekers hiertoe aangebrachte overtuigingsstukken voor een verdere analyse overgemaakt aan een ambtenaar-geneesheer.

In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende:

"[D.A.] [...]

Mannelijk

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd nog geen formeel advies gegeven in dit dossier.

Voor mijn advies maak ik gebruik van de medische stukken die ons sinds de aanvraag werden bezorgd:

- Medische verslag (d.d. 16/01/2008) van de premature geboorte van betrokkene;
- Medisch verslag (d.d. 31/03/2008) van een consult bij dr. [W.], pediater, waaruit blijkt dat betrokkene geen hepatitis B noch C heeft en dat verdere onderzoeken nodig zijn om een eventuele urologische malformatie op te sporen;
- Verslag van een hospitalisatie (25-29/04/2008) omwille van een urineweginfectie;

- *Verslag (d.d. 16/05/2008) opgemaakt door dr. [W.] waaruit blijkt dat betrokkene waarschijnlijk een ingreep nodig zal hebben omwille van de ernst van de herhaaldelijke pyelonefritis;*
- *Verslag van een opname (15-23/05/2008) omwille van koorts op basis van een recidief van de pyelonefritis door een pyelo-ureterale junctie (PUJ)-stenose;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 29/05/2008, pagina 1-5) ingevuld door dr. [W.] waaruit blijkt dat betrokkene een congenitale PUJ-stenose heeft;*
- *Verslag van een consult (12/02/2009) bij dr. [E.], pediater, waaruit blijkt dat betrokkene geen hepatitis C heeft, goede biometrie en verder niet op controle dient te komen;*
- *Verslag van een consult (d.d. 26/02/2009) bij dr. [W.] waaruit gunstige evolutie blijkt van de hydronefrose;*
- *Verslag van een bloedname (12/2/2009) waaruit andermaal negatieve serologie voor hepatitis C blijkt;*
- *Attest (13/07/2009) opgemaakt door dr. [V.], uroloog, waaruit blijkt dat betrokkene verder opgevolgd dient te worden;*
- *Verslag (d.d. 08/07/2010) van een consult bij dr. [D.M.] waaruit blijkt dat betrokkene geen organisch probleem heeft dat het voedingsprobleem kan duiden;*
- *Verslag van een consult (d.d. 02/08/2010) bij dr. [V.] waaruit blijkt dat betrokkene het laatste jaar geen urologische problemen meer had;*
- *Verslag van een consult (d.d. 27/07/2011) bij dr. [V.] waaruit blijkt dat betrokkene niet langer op controle dient te komen;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 21/05/2012) ingevuld door dr. [D.] waaruit blijkt dat een follow-up levensnoodzakelijk zou zijn omwille van de hepatitis C-infectie van beide ouders;*
- *Attest (d.d. 21/05/2012) opgemaakt door dr. [D.M.], pediater, waaruit blijkt dat betrokkene een halfjaarlijkse controle nodig heeft voor een urologisch probleem in de voorgeschiedenis.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 4-jarige jongen een PUJ-stenose had waarvan hij inmiddels geen gevolgen meer heeft. Het is onduidelijk waarom dr. [D.M.] (kinderarts-enteroloog) voor een urologisch probleem in de voorgeschiedenis meent dat een halfjaarlijks onderzoek nodig is terwijl dr. [V.] (uroloog) duidelijk stelt dat controle niet langer nodig is.

Dr. [D.], huisarts, meent dan weer dat een levensnoodzakelijke opvolging nodig is omdat de moeder van betrokkene hepatitis C heeft. Betrokkene heeft duidelijk, op basis van de attesten, geen hepatitis C; overdracht gebeurt sexueel of via een bloedtransfusie...

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Uit dit advies blijkt duidelijk dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat het kind van verzoekers niet besmet is met hepatitis C en dat het eerder vastgestelde urologische probleem werd behandeld en er geen gevolgen meer zijn. Verzoekers betwisten deze vaststellingen op zich niet.

Verweerder heeft op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer geoordeeld dat er geen redenen zijn om de eerder toegestane verblijfsmachtiging te verlengen. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers stellen dat verweerder niet in aanmerking heeft genomen dat er ook een verblijfsmachtiging kan toegekend worden indien er sprake is van een aandoening die "een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit" of die "een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf". Zij gaan met hun kritiek echter voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat hun kind zijn urologische probleem opgelost is en dat werd vastgesteld dat dit kind niet besmet is met hepatitis C en er dus geen ziekte wordt aangetoond die gevolgen zou kunnen hebben voor de fysieke integriteit of die nog enige behandeling vergt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder enig dienstig stuk niet in aanmerking heeft genomen of dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.5. De toelichtingen van verzoekers laten ook niet toe te besluiten dat andere, niet nader omschreven, beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelde[n] die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van [hun] verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa grativé et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In dit verband kan verwezen worden naar een aantal annulatie-arresten van uw zetel waarbij in gelijkaardige casussen werd geoordeeld dat niet voldaan is aan de motiveringsplicht"

3.2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing en van het bijgevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen en dat dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van deze beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bewering van verzoekers dat het in casu gaat om een stereotiepe afwijzing mist feitelijke grondslag. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de inhoud zoals reeds gesteld deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, wordt immers op gedetailleerde wijze uiteengezet welke medische stukken door verzoekers werden aangevoerd en wordt uiteengezet dat de analyse van deze getuigschriften leidt tot de vaststelling dat het urologische probleem van een van verzoekers' kinderen met goed gevolg werd behandeld en dat volgens de door verzoekers geconsulteerde uroloog geen verdere opvolging meer nodig is. Tevens wordt geduid dat het gegeven dat verzoekster hepatitis C heeft niet vereist dat verzoekers' kind in dit verband opgevolgd wordt, gelet op het feit dat deze ziekte wordt overgedragen via seksueel contact of via een bloedtransfusie. Op basis van deze vaststellingen wordt vervolgens besloten dat de medische gronden op basis waarvan een vroegere machtiging tot

verblijf werd toegestaan niet langer bestaan en er bijgevolg geen reden is om deze verblijfsmachtiging te verlengen. Deze motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig.

De verwijzing naar een aantal arresten van de Raad van State die werden uitgesproken in zaken waar de feitelijke gegevens verschillend waren van deze in voorliggende zaak doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Waar verzoekers nogmaals stellen dat de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden geschonden en waar zij schijnbaar ook opnieuw de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel willen aanvoeren kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat zij uitgaan van een incorrecte lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer. Deze heeft zich namelijk niet beperkt hebben tot de beoordeling van de vraag of er sprake is van een direct levensbedreigende of kritieke aandoening, maar heeft vastgesteld dat verzoekers' kind geen medische opvolging meer nodig heeft na de behandeling van een eerder bestaand medisch probleem.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK